

Posudek diplomové práce

Název diplomové práce: Negativní vlivy televize na rozvoj dítěte.

PedfUK, Praha 2008, 103s. + přílohy

Autorka : Anita Jirovská, učitelství pro 1. st. zš.

Autorka diplomové práce začíná teoretickým úvodem- vymezením chápání medií, dále přechází ke kategorizaci medií a jejich funkci, zejména vzhledem k masovým mediím, zde by bylo možné podat obširnější charakteristiku masových medií (např. nejsou elitářská, neuchylují se k vysvětlování, jsou komercializovaná atd.), což má vliv i na školní působení, neboť škola se dostává do konkurence s těmito zdroji aspirujícími na dětský čas. Vymezení pojmů je v intencích vědecké literatury a zdrojů, totéž by se dalo říci i o následující kapitole, která se zabývá vztahovou stránkou publika a medií, kde by bylo možná vhodné zmínit Paula Lazarsfelda, který se uvedenou problematikou do hloubky zabýval již ve 30tých letech (vliv jednotlivých společ. skupin, skupiny nebo osoby které jsou zvyklé dávat příkazy, vliv společenského statusu na výběr pořadu atd.). Kapitola 6 a subkapitola 6.1 jsou velmi stručné a jistě by si zasluhovaly více pozornosti, tematika je však rozvedena v dalších kapitolách 7 až 11. Ještě před kapitolami o psychologických a negativních vlivech by bylo možno předeslat něco více o specifikách mediální komunikace jako takové, která se např. velmi odlišuje od komunikace face to face, a pak teprve přejít k negativním vlivům. Uvedenou problematiku by bylo vhodné zkoumat vzhledem k charakteru dětských pořadů (tj. jsou děti takové, protože si vybírají to, co nemají, nebo jsou obrazem vkusu producentů?). Kapitoly 9 a 12.2 se částečně obsahově překrývají. Je možné postrádat hlubší charakteristiku mediální nebo divácké gramotnosti. (u nás prosazoval např. B. Blažek). Rovněž formulování výzkumného problému se víceméně dozvídáme až v závěru práce. V líčení negativních účinků je opominut mechanismus ospravedlňování (tj. mladí potencionální delinkventi konzumují násilné programy proto, aby své chování sami před sebou chápali jako normální (většinové), a to je chrání před výčitkami po spáchání činu, nejde tedy o nápodobu určitého vzorce chování, ale mechanismus je jiný. Rovněž by bylo nutno více precizovat vztah fiktivního (hraného) násilí a násilí skutečného natočeného např. jako válečný dokument. Protože je autorka především zaměřena na negativní vlivy neuvádí v kap.12.2 účinek katarze nebo sugesce, který může být také pozitivní, i když pozitivních vzorů je velmi málo. Charakter práce osciluje mezi psychologickým vývojovým pohledem a pohledem mediální teorie, takže v některých případech dochází k disparátnosti, logičtější než „vliv televize“ by se jevila podkapitola „televize v kontextu normálního dětského vývoje“. (s.43) Za přínosné lze považovat probrání legislativních způsobů a snah o kontrolu nad medií zejména vůči dětskému divákovi, např. v Nizozemí.

Přestože autorka původně zmiňovala jako hlavní zdroj televizi, logicky zde došlo k přesahu k Internetu a jiným mediím, která mají a budou mít právě pro nastupující generace klíčový vliv. Práce je psána kultivovaným jazykem a s poměrně dobrou strukturou.

Výzkumnou část práce lze považovat za zdařilou, otázky jsou voleny nápaditě a v mnohém přesahují běžné sociologické výzkumy. Odpovědi jsou přehledně zpracovány, lze jen litovat, že není rozdělení na chlapce a dívky. Některé odpovědi na otázky na s.84 až 89 jsou velmi zajímavé a jistě by bylo přínosné doplnit je např. rozhovorem s některými žáky. Výsledky ukazují násilí chápaného převážně objektově a fyzicky, což mj. souvisí také s věkem a pohlavím i charakterem kolektivu. Koreluje toto se Sakovým výzkumem?

Doporučuji k obhajobě a navrhuji

velmi dole